

1. Ziek

Ademt hij nog wel? Angstig kijkt Joost naar zijn vader. Het zal toch niet nu gebeuren, net nu zijn moeder even een boodschap doet.

Hij buigt zich voorover tot heel dicht bij het gezicht van zijn vader. Gelukkig, hij hoort een zachte ademhaling. Vlug pakt hij het drinkbekertje en probeert zijn vader een beetje te laten drinken. Dat helpt, weet hij. Met een beetje vocht komt zijn vader weer bij. Het lijkt wel of zijn vader nu lacht. Joost ziet ook het dekbed weer *regelmatig* op en neer gaan. Dat betekent dat zijn vader weer normaal ademhaalt.

Opgelucht legt Joost het bekertje in de wasbak en *vervolgens* schuift hij zijn stoel weer naast het bed.

Hij staart een paar minuten naar het gezicht van zijn vader.

Gek toch, denkt hij, mijn vader ziet er helemaal niet ziek uit, alleen een beetje bleek. Heeft hij wel kanker, gaat hij wel dood? Is dit geen *misverstand*? Dokters kunnen zich toch ook vergissen?

Het lijkt of zijn vader gedachten kan lezen, want ineens opent die zijn ogen en met een opmerkelijk heldere stem zegt hij: 'Joost, jongen, ben je alleen?' 'Ja, vader. Mama haalt even een paar boodschappen. Ze is zo terug.'

'Luister Joost. Je moet nog iets weten, voordat ik doodga.'

Ik wil niet dat je moeder het in haar eentje aan jou moet vertellen, of dat je er toevallig achter komt. Zie je de linnenkast? Op de bovenste plank, links achterin, moet een groen metalen geldkistje staan. Pak dat. Nog niet openmaken. Dat mag straks, als je moeder erbij is.'

Joost kijkt zijn vader vol verbazing aan. Wat is dit? 'Achter de lakens of baddoeken ligt het. Kijk maar', moedigt zijn vader hem aan.

Joost schuift zijn stoel naar de linnenkast, doet de linkerdeur open en gaat op de stoel staan. Op de bovenste plank liggen inderdaad allemaal lakens. Hij probeert met zijn arm achter de stapel te komen. Maar in plaats van een geldkistje te voelen, hoort hij iets breken. De plank hangt ineens scheef in de kast en de stapel lakens schuift in zijn *geheel* naar voren. Met zijn hoofd kan hij de lakens nog net *tegenhouden*.

'Gooi die lakens maar op de grond', hoort hij zijn vader zeggen. En: 'Die plank hangt op een paar van die plastic pennetjes die snel *afbreken*.'

Joost pakt de stapel nu met zijn handen beet, draait zijn hoofd weg en laat de stapel los.

'Au!' Nog voordat de lakens op de grond liggen, glijdt het geldkistje naar beneden, tegen zijn hoofd aan.

Zijn vader glimlacht.

2. Het kistje

‘Maak maar open, Joost.’

Moeder zit op de rand van vaders bed en Joost zit aan de andere kant op een stoel.

Joost draait het sleuteltje in het slotje om. Hij vindt het maar spannend.

‘Kijk eerst maar wat erin zit’, hebben zijn ouders net gezegd. ‘Daarna praten we erover.’

Als hij het deksel omhoogtrekt, ziet hij geen goud of zilver ... alleen een dikke bruine envelop, met daarop in sierlijke letters geschreven ‘Joost Joris’, zijn twee voornamen. Voorzichtig pakt hij de envelop. Er ligt nog iets onder: een piepklein armbandje met witte kraaltjes. En op elk kraaltje ziet hij een blauwe letter. ‘Joost Joris’ staat er op het armbandje.

‘Van mijn geboorte?’, vraagt hij.

Hij kijkt naar zijn vader en moeder en ziet dat zij de hand van zijn vader vastpakt.

‘We wilden eigenlijk dat je dit al lang zou weten, Joost,’ begint zijn moeder zenuwachtig, ‘maar steeds stelden we het uit. En *hoe* langer we het uitstelden, *des* te moeilijker vonden we het om te zeggen. Maar nu ... nu moet je het toch weten.’

En dan zegt zijn vader met een hese stem:

‘Wij zijn je echte ouders niet, Joost. We hebben je geadopteerd.’

Joost weet niet wat hij hoort. Geadopteerd. Hij!

Zijn moeder zegt zachtjes: 'In die envelop zitten jouw papieren: je geboortebewijs en de adoptiepapieren. Kijk maar.'

Maar Joost kijkt niet. Hij is nog steeds sprakeloos. Zijn ouders kijken hem gespannen aan. Even blijft het stil.

Dan verbreekt zijn moeder de stilte: 'Je biologische moeder wist al voor je geboorte dat ze jou af zou staan. En wij wilden heel graag een baby'tje. Toen hebben de Kinderbescherming en Jeugdzorg, samen met iemand uit het ziekenhuis waar jij geboren bent, *geregeld* dat jij bij ons kwam. Dat gebeurt vaker, hoor. Je bent echt geen *uitzondering*.'

Joost zucht. Hij weet niet wat hij moet zeggen.

Hij heeft dus ouders die niet zijn ouders zijn.

Dan doet hij de envelop open en pakt de papieren eruit. Terwijl hij door de papieren bladert, hoort hij zijn vader fluisterend zeggen:

'Lieve jongen, dit *houdt* niet *in* dat wij nu ineens andere mensen zijn. Wij houden *oneindig* veel van je, dat moet je goed weten.'

Hij kijkt op en ziet dat zijn vader zijn ogen weer gesloten heeft. Zijn bleke gezicht is weggezakt in het kussen.

Bezorgd kijken hij en zijn moeder elkaar aan.

Niet doodgaan, niet nu!, schiet het door Joost heen.

Vlug legt hij de papieren en het kistje op de grond en met een hand op zijn vaders voorhoofd zegt hij:

'Pap, je bent de beste vader van de wereld, geloof me. Ik ben aan jou *gehecht* en ... en ...'

Zijn vader opent zijn ogen weer en vult hem zowaar aan: 'Toch ook aan mama?'

'Ja, natuurlijk.'

'Goed zo, jongen. Zorg goed voor haar.'

Joost ziet de tranen in zijn moeders gezicht en ook hijzelf moet nu huilen.

Hij streelt zachtjes een wang van zijn vader.

'Ga jij maar wat brood eten, Joost', zegt zijn moeder.

'Ik blijf hier. O ja, en neem het kistje en de papieren mee naar je kamer.'

Als Joost op zijn tenen de kamer uitloopt, kijkt hij nog één keer om.

Zijn vader heeft zijn ogen weer dicht; zijn moeder streelt zijn handen. Samen wachten ze stilletjes op wat komen gaat.